

PRAWA DZIECKA DO KSZTAŁCENIA, WYCHOWANIA I OPIEKI

**co przysługuje dziecku z autyzmem
na podstawie ustawy z dn. 7 września 1991 r. o systemie oświaty
- Dz. U. z 1996 r., Nr 67, poz. 329 z późn. zm. -
oraz aktów wykonawczych**

SPIS TREŚCI

- 1. Prawo dzieci do nauki, wychowania i opieki**
- 2. Kto prowadzi przedszkola i szkoły i kto je nadzoruje**
- 3. Co warto wiedzieć**
- 4. Czy musimy płacić za naukę dziecka**
- 5. Wychowanie przedszkolne i obowiązkowe przygotowanie przedszkolne**
- 6. Obowiązek szkolny dziecka**
- 7. Klasy (oddziały) dla dzieci z autyzmem oraz integracyjne**
- 8. Liczba nauczycieli w klasach**
- 9. Nauczanie indywidualne**
- 10. Dostosowanie treści nauczania do możliwości ucznia**
- 11. Zajęcia rewalidacyjne dla ucznia niepełnosprawnego**

1. Prawo dzieci do nauki, wychowania i opieki

Każde dziecko w Polsce, również dziecko z autyzmem, ma prawo do nauki, wychowania i opieki odpowiednich do wieku i poziomu rozwoju (art. 1. ustawy z dn. 7 września 1991 r. o systemie oświaty, Dz. U. z 1996 r., Nr 67, poz. 329 z późn. zm.). Gwarantuje to dzieciom Konstytucja RP oraz Konwencja o Prawach Dziecka, na które to akty prawne ustawodawca powołuje się w preambule do ustawy o systemie oświaty.

Prawo to oznacza, że władze (administracja samorządowa – gmina, powiat) mają obowiązek zapewnić dziecku odpowiednie warunki do nauki, wychowania i opieki w przedszkolu, szkole podstawowej, gimnazjum, szkole ponadgimnazjalnej ogólnokształcącej lub zawodowej. Administracja rządowa (Kuratorium Oświaty oraz Ministerstwo Edukacji Narodowej) ma natomiast sprawować nadzór merytoryczny nad działalnością ww. placówek, przygotowywać i zatwierdzać programy nauczania, zatwierdzać podręczniki szkolne, szkolić nauczycieli itp.

Nauka jest obowiązkowa do ukończenia 18 roku życia (art. 15, ust. 1 ustawy o systemie oświaty), jednak dzieci i młodzież niepełnosprawne mają prawo do przedłużenia każdego etapu edukacyjnego przynajmniej o jeden rok. Ich kształcenie (w szkołach ogólnodostępnych, integracyjnych, specjalnych) prowadzone jest nie dłużej niż do:

- 18 roku życia – w przypadku szkoły podstawowej,
- 21 roku życia – w przypadku gimnazjum,

- 24 roku życia – w przypadku szkoły ponadgimnazjalnej (lub dotychczasowej szkoły ponadpodstawowej)
podstawa prawna: par. 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 19, poz. 167) oraz par. 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. z 2005 r., Nr 19, poz. 166).

Gmina ma obowiązek zapewnienia uczniom niepełnosprawnym (objętym kształceniem specjalnym, nauczaniem indywidualnym na terenie szkoły) bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu, albo zwrotu kosztów przejazdu dla ucznia i opiekuna środkami komunikacji publicznej (koszt biletu miesięcznego) jeżeli dowożenie zapewniają rodzice (art. 17, ust. 3a ustawy o systemie oświaty). Bezpłatny dowóz jest zagwarantowany także dla dzieci odbywających roczne przygotowanie przedszkolne (tzw. „zerówka”) – art. 14a ust. 4 ustawy o systemie oświaty.

Przedszkola i szkoły specjalne powinny zapewnić dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym: realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, odpowiednie warunki do nauki, sprzęt specjalistyczny i środki dydaktyczne, realizację programu wychowania przedszkolnego/programu nauczania odpowiednich dla danego rodzaju niepełnosprawności z wykorzystaniem odpowiednich form i metod pracy, wielospecjalistyczną ocenę poziomu funkcjonowania ucznia dokonywaną na danym etapie edukacyjnym przez nauczycieli i specjalistów pracujących z uczniem, będącą podstawą opracowania i modyfikowania indywidualnego programu edukacyjnego określającego zakres zintegrowanych działań nauczycieli i specjalistów, zajęcia rewalidacyjne stosownie do potrzeb edukacyjnych danego ucznia i jego możliwości psychofizycznych, udzielanie pomocy rodzicom (prawnym opiekunom) w zakresie doskonalenia umiejętności niezbędnych we wspieraniu ich rozwoju, integrację ze środowiskiem rówieśniczym, przygotowanie do samodzielności w życiu dorosłym.

Przedszkola i szkoły ogólnodostępne i integracyjne powinny zapewnić dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym: realizację zaleceń zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego, odpowiednie warunki do nauki, sprzęt specjalistyczny i środki dydaktyczne, realizację programu wychowania przedszkolnego/programu nauczania dostosowanych do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i możliwości psychofizycznych, z wykorzystaniem odpowiednich form i metod pracy dydaktycznej i wychowawczej, zajęcia rewalidacyjne stosownie do potrzeb, integrację ze środowiskiem rówieśniczym. W przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych i integracyjnych powinni być dodatkowo zatrudnieni nauczyciele posiadający kwalifikacje wymagane do pracy w przedszkolach i szkołach specjalnych oraz specjalistów do współorganizowania kształcenia integracyjnego.

Dzieci niepełnosprawne mogą uczęszczać do przedszkoli i szkół ogólnodostępnych (tzw. „masowych”), integracyjnych albo specjalnych. W przedszkolach, szkołach ogólnodostępnych mogą być tworzone oddziały (klasy) integracyjne, specjalne (w tym oddziały dla dzieci z autyzmem). **Rodzice dzieci niepełnosprawnych mogą się tego domagać. Najlepiej będzie, jeżeli z takimi postulatami do gminy i powiatu wystąpi organizacja – np. stowarzyszenie rodziców dzieci niepełnosprawnych.** Władze bardziej liczą się z organizacją, grupą osób, niż z pojedynczymi osobami. **Dobrze jest taką sprawą zainteresować radnych z Komisji Oświaty/Edukacji Rady Miasta/Gminy.**

2. Kto prowadzi przedszkola i szkoły oraz kto je nadzoruje

Publiczne przedszkola (w tym integracyjne i specjalne) zakłada i prowadzi gmina. Szkoły podstawowe (w tym integracyjne) i gimnazja także zakłada i prowadzi gmina. Publiczne szkoły

specjalne (podstawowe i gimnazja) oraz wszystkie szkoły ponadgimnazjalne (w tym z oddziałami integracyjnymi) prowadzi powiat.

Nadzór pedagogiczny nad wszystkimi przedszkolami, szkołami i innymi placówkami oświatowymi prowadzi Kuratorium Oświaty. W sprawach dotyczących dostosowania kształcenia do możliwości dziecka, jego traktowania itp. należy kierować się do Kuratorium Oświaty.

W Kuratorium jest zawsze osoba, która pełni rolę **rzecznika praw ucznia**. **Do osoby tej można zgłaszać wszelkie problemy związane z nieprzestrzeganiem praw ucznia, w tym ucznia niepełnosprawnego, w szkole.**

3. Co warto wiedzieć

Każdy urzędnik (dyrektor szkoły lub innej placówki publicznej też jest urzędnikiem) na nasze życzenie musi powiedzieć na podstawie jakiego przepisu (jak przepis się nazywa i gdzie został ogłoszony) podejmuje decyzję, która dotyczy nas lub naszego dziecka oraz pokazać nam ten przepis (art. 61 Konstytucji RP).

Wszystkie decyzje, np. odmowa przyjęcia do przedszkola lub szkoły, decyzja o odpłatności za uczęszczanie dziecka do placówki **muszą być wydawane na piśmie w ciągu 30 dni**. Są to decyzje administracyjne i można się od nich odwoływać. W każdej decyzji administracyjnej znajduje się pouczenie o możliwości odwołania się oraz informacja do kogo (jakiego urzędu) należy kierować odwołanie i jak je złożyć (zazwyczaj jest to tekst pisany mniejszym drukiem na końcu decyzji). **Dyrektor placówki ma obowiązek poinformować w jaki sposób i gdzie składa się odwołanie.** Dyrektor placówki, czy Wydział Oświaty, nie może odmówić przyjęcia odwołania. Do odwołania trzeba dołączyć kserokopię decyzji.

Interweniując należy zawsze powoływać się na ustawę z dn. 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 1996 r., Nr 67, poz. 329 z późn. zm.).

Jeżeli dyrektor placówki zwleka z odpowiedzią, **można zwrócić się do burmistrza (prezydenta miasta) lub starosty, albo do Powiatowego Wydziału Oświaty** (jeżeli placówkę prowadzi Powiat).

O interwencję można też prosić radnego (radną), najlepiej z Komisji Oświaty (lub o podobnej nazwie). O tym gdzie i kiedy można spotkać się z radnym, informują nas w Biurze Rady w Urzędzie Miasta/Gminy.

4. Czy musimy płacić za naukę dziecka?

Publiczne przedszkola prowadzą bezpłatne nauczanie i wychowanie w zakresie co najmniej podstaw programowych. Niestety nie określono precyzyjnie ile godzin dziennie powinny przeznaczyć przedszkola na realizację podstaw programowych. Minister edukacji określił natomiast, że przedszkola publiczne powinny być czynne minimum 5 godz. dziennie. Statut przedszkola powinien określać dzienny czas pracy przedszkola, w tym czas przeznaczony na realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego. Każdy z rodziców ma prawo wglądu do statutu przedszkola.

Przedszkole może pobierać dodatkowe opłaty za zajęcia ponadprogramowe, np. rytmiczno-muzyczne, językowe, o ile rodzice chcą by dziecko uczestniczyło w tych zajęciach. Rodzice płacą też za wyżywienie dziecka, a dokładniej za tyle posiłków ile otrzymuje dziecko przebywając w przedszkolu. Zasady odpłatności za pobyt dziecka w przedszkolu (opłata za pobyt dziecka w przedszkolu ponad czas przeznaczony na realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego, opłata za wyżywienie) są ustalane przez Radę Gminy/Miasta (jest wydawana stosowana uchwała w tej sprawie). Zasady te powinny także znaleźć się w statucie przedszkola.

Publiczna szkoła prowadzi bezpłatne nauczanie w zakresie ramowych planów nauczania. Opłaty można pobierać wyłącznie za zajęcia ponadprogramowe, które odbywają się na życzenie, lub za zgodą rodziców.

Dziecko ma prawo do nauki, wychowania i opieki, a władze mają obowiązek zapewnić warunki do realizacji tego prawa, **rodzice nie mogą ponosić kosztów utrzymania dziecka w szkole lub przedszkolu z tego powodu, że mieszkają w innej gminie.** To gminy powinny między sobą uzgodnić kwestie związane z ponoszeniem kosztów za naukę dziecka.

W przedszkolach i szkołach można pobierać składki na Komitet Rodzicielski (Radę Szkoły), ale są **one dobrowolne**, a ich wysokość powinna być ustanowiona przy współudziale rodziców.

5. Wychowanie przedszkolne i obowiązkowe przygotowanie przedszkolne

Wychowanie przedszkolne obejmuje dzieci w wieku od 3 do 6 lat. Dla dzieci posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną, okres wychowania przedszkolnego może być przedłużony do 10 roku życia dziecka (odroczenie rozpoczęcia nauki do końca roku szkolnego w tym roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 10 lat). Nie wolno tego zrobić bez zgody rodziców. Warto wiedzieć, że w przypadku dziecka z autyzmem, które ma odroczony obowiązek szkolny wskazane jest uczęszczanie przez niego do przedszkola. Rodzice mogą się tego domagać, gdyż w domu dziecko nigdy nie osiągnie dojrzałości szkolnej. W przypadku dzieci z autyzmem jest to bardzo ważne, by mogły one uczyć się kontaktów społecznych i przebywać z innymi dziećmi.

Od września 2004 r. dziecko w wieku 6 lat (w tym dziecko niepełnosprawne, więc także z autyzmem) ma obowiązek odbyć roczne przygotowanie przedszkolne (tzw. „zerówka”). Gmina (miasto) jest zobowiązana do zapewnienia warunków do spełniania tego obowiązku. Oznacza to, że gmina musi zapewnić sześciolatiemu dziecku miejsce w „zerówce” na terenie przedszkola bądź szkoły podstawowej jeżeli są tam utworzone takie oddziały.

Dzieci, które mają odroczony obowiązek szkolny powinny rok przed rozpoczęciem nauki w pierwszej klasie uczęszczać do „zerówki”. Obowiązek taki nakłada ustawa o systemie oświaty (art. 14).

6. Obowiązek szkolny dziecka

Od rozpoczęcia pierwszej klasy w szkole podstawowej do ukończenia gimnazjum trwa obowiązek szkolny. Natomiast po ukończeniu gimnazjum jest to obowiązek nauki.

Obowiązek nauki kończy się w wieku 18 lat (bądź dłużej w przypadku dzieci niepełnosprawnych, które miały przedłużone etapy edukacyjne). **W tym okresie dziecko musi się uczyć, a władze muszą zapewnić mu warunki do nauki.**

Obowiązek szkolny oraz obowiązek nauki dziecko spełnia przez:

- uczęszczanie do szkoły podstawowej, a po niej do gimnazjum (ogólnodostępnych lub integracyjnych),
- uczęszczanie do szkoły specjalnej,
- prowadzone przez nauczycieli nauczanie indywidualne,
- uczęszczanie na zajęcia rewalidacyjno-wychowawcze organizowane przez placówki specjalne, przygotowane (do takich placówek kwalifikują poradnie psychologiczno-pedagogiczne – szczegółowe zasady prowadzenia takich zajęć określa rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 stycznia 1997 roku w sprawie zasad organizowania zajęć rewalidacyjno-wychowawczych dla dzieci i młodzieży upośledzonych umysłowo w stopniu głębokim (Dz. U. z 1997r., Nr 14, poz. 76).

7. Klasy (oddziały) dla dzieci z autyzmem

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dn. 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. z 2001 r., Nr 61 poz. 624 z późn.

zm.) określa liczbę uczniów, jaka powinna być w klasach szkolnych i oddziałach przedszkolnych dla dzieci z autyzmem. Można się na to rozporządzenie powoływać w rozmowach z dyrektorem szkoły lub przedszkola dotyczących zorganizowania oddziału/klasy dla dzieci z autyzmem.

W oddziale (klasie) dla uczniów z autyzmem i ze sprzężonymi niepełnosprawnościami w szkole specjalnej, lub w oddziale specjalnym szkoły ogólnodostępnej liczba uczniów powinna wynosić od 2 do 4. Dotyczy to również takiego oddziału w przedszkolu, gimnazjum specjalnym lub z oddziałami specjalnymi.

W klasie integracyjnej liczba uczniów powinna wynosić od 15 do 20, w tym od 3 do 5 niepełnosprawnych, ale w uzasadnionych przypadkach (np. gdy chodzi o dzieci z autyzmem) za zgodą kuratora oświaty liczba dzieci może być mniejsza.

Dla uczniów, którzy muszą przebywać w szkole dłużej niż trwają lekcje (np. z powodu pracy rodziców, czy organizacji dojazdu) szkoła powinna zorganizować świetlicę. W świetlicy zajęcia muszą być prowadzone w odpowiednich grupach – to znaczy, że np. liczba uczniów w grupie wychowawczej w świetlicy w szkole specjalnej dla dzieci z autyzmem powinna wynosić, tak jak w klasie, od 2 do 4 uczniów.

8. Liczba nauczycieli w klasach

W szkołach specjalnych i w szkołach ogólnodostępnych z oddziałami specjalnymi dla uczniów z upośledzeniem umysłowym, z niepełnosprawnością ruchową, z autyzmem i niepełnosprawnościami sprzężonymi (także w przedszkolu) powinna być zatrudniona pomoc nauczyciela (druga osoba, która będzie w czasie lekcji pomagała uczniom). W razie potrzeby szkoła może zatrudnić pomoc nauczyciela również w klasach V i VI, a nawet w gimnazjum.

W klasach integracyjnych powinien być zatrudniony drugi pedagog – nauczyciel z przygotowaniem do pracy w szkole specjalnej, który ma za zadanie pomagać uczniom niepełnosprawnym w czasie lekcji. Także w tego typu klasach może być zatrudniona pomoc nauczyciela.

Ponadto w szkołach integracyjnych i specjalnych powinni być zatrudnieni dodatkowi specjaliści do prowadzenia zajęć rewalidacyjnych, specjalistycznych z uczniami niepełnosprawnymi.

9. Nauczanie indywidualne

Jeżeli w żadnej pobliskiej szkole nie ma klasy odpowiedniej dla dziecka z autyzmem rodzice mogą się zgodzić na indywidualne nauczanie. Nauczanie indywidualne jest organizowane dla dzieci i młodzieży, których stan zdrowia uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do szkoły. W przypadku dzieci z autyzmem można uznać, że ich stan zdrowia utrudnia uczęszczanie do szkoły (m.in. niemożność pełnego uczestniczenia w zajęciach klasowych spowodowana problemami sensorycznymi).

W lutym 2003 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 29 stycznia 2003 r. w sprawie sposobu i trybu organizowania indywidualnego nauczania (Dz. U. z 2003 r., Nr 23, poz. 193). Określa ono, że indywidualne nauczanie może odbywać się w miejscu pobytu ucznia, w szczególności w domu, w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym lub w placówce opiekuńczo-wychowawczej. **Jednak nie wyklucza to organizowania nauczania indywidualnego na terenie szkoły (miejsca pobytu ucznia) i możliwości włączania dziecka do wybranych zajęć grupowych w klasie szkolnej (np. lekcje plastyki, w-fu).** Dzieci, którym przyznano indywidualne nauczanie wymagają szczególnego wsparcia. Bardzo ważne jest umożliwienie im, w jak najszerszym zakresie, kontaktów rówieśniczych w środowisku szkolnym. Jedyne stan zdrowia dziecka może uniemożliwić mu uczęszczanie na zajęcia grupowe.

Na stronach internetowych Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu ukazała się w 2003 r. informacja dotycząca indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży. Czytamy w niej: *„Dla każdego ucznia, któremu poradnia psychologiczno-pedagogiczna wydała orzeczenie o nauczaniu indywidualnym, dyrektor szkoły ustala zasady, zakres, miejsce i czas prowadzenia zajęć. Nie oznacza to odebrania tym uczniom prawa do uczestniczenia w zajęciach lekcyjnych i innych formach życia szkoły. Dzieci, którym przyznano indywidualne nauczanie wymagają szczególnego wsparcia. Najważniejsze jest umożliwienie im, w jak najszerszym zakresie, kontaktów rówieśniczych w środowisku szkolnym”*.

Nauczanie indywidualne organizuje dyrektor szkoły (na podst. orzeczenia o potrzebie nauczania indywidualnego). Musi on też zapewnić nauczycieli prowadzących zajęcia. **Nauczanie indywidualne dyrektor organizuje na wniosek rodziców i za ich zgodą.**

10. Dostosowanie treści nauczania do możliwości ucznia

W art. 1 ustawy o systemie oświaty napisane jest, że *„System oświaty zapewnia w szczególności:4) dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów...., 5) możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami, 5a) opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwienie realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych...”*.

Przedszkola i szkoły (ogólnodostępne, integracyjne) zapewniają dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym odpowiednie warunki do nauki oraz realizację programu nauczania dostosowanego do indywidualnych potrzeb i możliwości ucznia. Podstawą do korzystania przez dziecko z dostosowanego do jego potrzeb programu nauczania jest orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego (dyrekcja, nauczyciel mogą na tej podstawie dostosować wymagania edukacyjne). Podstawą do dostosowania wymagań edukacyjnych do indywidualnych potrzeb ucznia, u którego stwierdzono zaburzenia rozwojowe jest także opinia wydana przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną (opinia ta jest wiążąca dla szkoły – dostosowanie wymagań odbywa się wtedy obowiązkowo).

Zindywidualizowany program edukacji może być utworzony także na podstawie orzeczenia o potrzebie nauczania indywidualnego. Program ten opracowuje zespół nauczycieli i specjalistów pracujących w szkole. Oczywiście musi to odbywać się we współpracy z rodzicami oraz innymi specjalistami pracującymi z dzieckiem poza szkołą.

11. Zajęcia rewalidacyjne dla ucznia niepełnosprawnego

Szkoły powinny organizować dla uczniów mających trudności w nauce (w tym uczniów niepełnosprawnych) **zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze** oraz **zajęcia wspomagające rozwój** – zajęcia rewalidacyjne (dotyczy to także dzieci z autyzmem). Zajęcia te mogą być prowadzone z udziałem wolontariuszy. Są one bezpłatne i dobrowolne.

Plan nauczania w danej szkole powinien zawierać oprócz zajęć edukacyjnych także tzw. „godziny dyrektorskie” (godziny do dyspozycji dyrektora szkoły) oraz zajęcia o charakterze terapeutyczno-wychowawczym (zajęcia rewalidacyjne czyli zajęcia wspomagające rozwój): zajęcia rozwijające, kompensacyjne i usprawniające. „Godziny dyrektorskie” mogą być przeznaczone m.in. na zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze.

Dyrektor szkoły, w uzgodnieniu z organem prowadzącym (gmina/miasto), przydziela dodatkowe godziny na prowadzenie zajęć rewalidacyjnych z uczniami niepełnosprawnymi. Zajęcia te mogą obejmować m.in.: pracę nad wadami wymowy, poprawę orientacji przestrzennej i poruszania się, naukę alternatywnych metod komunikacji. W trakcie tych zajęć powinny być także realizowane zalecenia wynikające z programów rewalidacji, terapii dziecka.

Zajęcia dydaktyczno-wyrównawcze organizowane są dla grupy 4 – 8 uczniów ze znacznymi trudnościami w nauce określonych przedmiotów. **Zajęcia rewalidacyjne, specjalistyczne** prowadzone są zazwyczaj dla 2 – 5 uczniów. W uzasadnionych przypadkach **zajęcia te mogą być prowadzone indywidualnie** (dotyczy to także dzieci z autyzmem). O objęciu ucznia zajęciami dydaktyczno-wyrównawczymi lub zajęciami specjalistycznymi decyduje dyrektor szkoły (za zgodą rodziców dziecka). Dyrektor także decyduje, na wniosek rodziców lub nauczyciela prowadzącego dane zajęcia, o zakończeniu udzielania tej formy pomocy.

Podstawę prawną do ubiegania się o wspomniane wyżej dodatkowe zajęcia dla ucznia niepełnosprawnego (w tym ucznia z autyzmem) stanowią:

- ustawa o systemie oświaty (art. 1),
- rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dn. 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. z 2001 r., Nr 61, poz. 624 z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych (Dz. U. z 2002 r., Nr 15, poz. 142 z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 7 stycznia 2003 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003 r., Nr 11, poz. 114),
- rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dn. 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 19, poz. 167).